

Jūlija Ventura
Balstīts uz patiesu stāstu

„Dzīvoju jaukā ģimenē, Cits citam
mīli mēs.” (Bērnu dziesmu grāmata,
188. lpp.).

Paņemsim makšķerēšanas pie-
derumus. Laiks doties zvejot!”
sacīja tētis.

Heidns plati pasmaidīja un apska-
tījās apkārt. Spīdēja saule un gaisā
virmoja sanoņa. Pie ezera viņi būs
vieni paši!

Sekodams tētim, Heidns devās
aiz mašīnas un no bagāžnieka izcēla
lielo zvejas kasti. Tā bija smaga, bet
viņš neiebilda. Viņš būtu gatavs nest
divreiz smagāku, ja vien viņam būtu
iespēja kopā ar tēti doties zvejot.

Makšķeres nograbēja, kad
tētis tās izņēma no mašīnas.
„Izskatās, ka Dens ir iemidzis,”
viņš sacīja. „Vai tu piecelsi
viņu?”

Heidns centās neizrādīt savu
neapmierinātību. „Nu, labi.”

Viņš gandrīz bija aizmirsis, ka
viņa mazais brālis, Dens, bija devies
viņiem līdzī. Dens vienmēr mēdz
skraidīt apkārt un skaļi sarunāties.
Viņš varētu aizbaidīt visas zivis!

Viņš paskatījās pa atvērto logu.
„Den, laiks mosties.”

Taču Dens joprojām bija cieši
aizmidzis.

Heidns pārtrauca viņu modi-
nāt. Ja paveiksies, Dens gulēs visu
izbrauciena laiku.

Heidns klusi atvilka zvejas kasti
līdz tēta zvejas vietai, kas atradās
krastā.

„Te būs ēsma, tārpi un pārējais!”

Tētis no viņa paņēma zvejas kasti.
„Lieliski, paldies.” Tad tētis paskatījās
apkārt. „Kur ir tavš brālis?”

Heidns paskatījās uz mašīnu.
Pēkšņi viņš iedomājās, kā viņš jus-
tos, ja pamostos un būtu viens svešā
vietā. Ne pārāk labi, Heidns secināja.
Patiesībā, droši vien viņš būtu diez-
gan nobijies. Un Denam bija tikai
pieci gadi.

„Vienu mirklīti, tēti. Tūlīt būšu
atpakaļ.” Taču, kad viņš ieskatījās
mašīnā, Dena tur nebija!

Heidns vairs nespēja sadzirdēt
sanošos kukaiņus. Šķita, ka viss ir
apklusis.

„Dena tur nav!” Heidns izsaucās.

Tētis steidzās un ātri pārmeklēja
mašīnu.

„Viņš droši vien meklē mūs,” tēvs
sacīja. „Pagājusi tikai viena minūte.
Viņš nevar būt tālu.”

Heidns centās būt mierīgs, taču
iekšēji juta ļoti lielu uztraukumu.

„Vai es varu noskaidrot lūgšanu?”

„Es domāju, ka tā ir ļoti laba
ideja.”

Heidns pateicās Debesu Tēvam
par savu mazo brāli un lūdza, kaut
viņi nekavējoties varētu atrast Denu,
lai viņam nevajadzētu baiļoties.

Kad Heidns bija beidzis, viņš izju-
ta zināmu atvieglojumu.

Tētis uzlika savu roku uz Heidna
pleca. „Ja tu būtu Dens, kurp tu
dotos?”

Heidns pamanīja, ka otrā pusē
mašīnai durvis bija vaļā. Dens dro-
ši vien mūs nepamanīja pie ezera.
Heidns norādīja uz kādu tuvumā
esošu ceļu. „Es laikam sāktu iet šajā
virzienā,” viņš sacīja.

Viņi steidzīgi uzsāka iet pa šo ceļu.
Katra sekunde likās kā mūžība.
Ejot pa ceļu, Heidns turpināja sacīt

lūgšanas savā sirdī. Nedaudz pagāju-
ši uz priekšu, viņi nonāca ceļa liku-
mā un ieraudzīja Denu.

„Den!” Heidns iesaucās.

Dens pagriezās un pasmaidīja.
„Hei, kur jūs bijāt?”

Viss atkal nostājās savās vietās.
Heidns pieskrēja pie Dena un cieši
viņu apskāva.

„Man ir tik liels prieks, ka esam
tevi atraduši,” Heidns sacīja. Viņš
pateica īsu pateicības lūgšanu
savā sirdī.

Dens tikai smaidīja. „Kur tad
ir zivis?”

„Nāc, es tev parādišu,” Heidns
sacīja. Viņš nevarēja sagaidīt, kad
nokļūs pie ezera. „Paskatīsimies,
kuram izdosies noķert pirmo zivi.
Es tev palīdzēšu uzlikt ēsmu.” ■

Autore dzīvo Džordžijā, ASV.

Došanās zvejot

Heidns ar lielu nepacietību gaidīja,
kad varēs doties zvejot! Kaut Dens
nedotos kopā ar mums. . . .